కనకజానకి

పక్కలో కూర్చుని చక్కిలిగింతలతో నిదుర మెలుకువ తెప్పించినది:— 'పగలు . . నిదుర . .' నానిదుర కలత చూసి పకాలు మన్నది . . 'పనికి . . చెరుపంటారు . . పెద్దలు -' చెక్కిలి నొక్కుకుపోతూంది: లేచి కూర్చున్నాను. మత్తు విదిలించుకుంటూ -

'రేపు ఉదయానికి తిరిగి ఆఫీసు చేరుకోవాలా - - రాత్రంతా ఇహ . . బండి కుదింపులో నిదురలేక'

'పక్కను నేనూ లేక ..'

— విరుచుకుంటూన్న, ఒళ్లు ఆపాళాన ఆపి కొంచెం చిరాకుగా, 'ఏకసెక్కెం పనికిరాదనే - అదమాయింపుతో 'ఏమిటీ వాలకం?' - అనే ప్రశ్న, వేశాను.

ఇంకా మీకు నిదురే . . నేను రెప్పలు ధూకుడుగా అల్లార్చాను.

'మేలుకున్నా ఇంకా కలలే' - పాఠం చెపుతున్నట్టుగా నన్ను పసివాడిక్రింద కట్టిన . . తొణకని బెణకని ఠీవి చూసి చూసి - -ముందుకు వచ్చేసింది.

'నీవు అంటూన్నది ఏమిటో తెలుసునా'-గదమాయింపులూ కోపం దాచుకో లేకపోయినాను.

'ఆహా మరి, మీరు అనుకుంటూన్నదీ. తెలుసు! . ,

నా మొగం రమారమి కందగడ్డ అవుతూన్నది. ఆమెకు ఏమీ, చీమ కుట్టినట్టుగా నన్నా లేదు.

'అన్నీ అబద్ధాలు'

"అవును. మీరు ఆడినవి, అనుకున్నవి"

నాకు వింటూన్న కొద్దీ తామసం ముంచెత్తుకు వచ్చి, జవాబు చెప్పడానికి నోటమాట పెగలలేదు

— ఆమె నోరు చేసుకుంది.

— ‹అవును ముమ్మాటికీ మీరు నన్ను విడిచి బ్రతుక లేరు, నేను లేనిది ఇక మీజీవితం ఎడారి: నేను ఉంటే బ్రతుకంతా బంగారు పంట — మూడునాళ్ళ ముచ్చటలో మనము మురిసిపోయిందెంత? ఎన్ని అబద్ధాలు! ఎంత ముందు చూపున్న దండీ మీకు ?'

"అలాగే?"

‹మరి, యీలాగా కూడాను: పట్నవాసం నుంచి బంగారు తండ్రి, పల్లెటూరు పావనం చేయడానికి దయచేయగానే పడుచెవతె ఊరకుంటుంది? ఊరుకోని వయసుగత్తె, ఆ సామి పంట పండించేందుకు ఎంద రెన్ననినా, హద్దుమీరకుండా, ఎలా ఉంటుంది ? ఎవరిమాటో కాదు, నేననేది, నన్నే: ఏంచేశాను, మీరు వస్తూన్నారనగానే, ఎవరో ఎలా ఉంటారో - - ఎలాంటి వారవునో కాదో కాకపోయినా అదెంత పని మన చేతిలోదేకదా, అని ఎన్నెన్ని ఆలోచనలకు పోయినాను. ఎప్పుడు వస్తారో అని ఎదురు చూశాను, రాగానే పనిగా మీ

కంటబడి చూసి కవ్వించాను. తలుపుచాటున నిలుచుని, మీరు చూడకుండా, చూసిచూసి, మెచ్చుకొని తల ఊచాను. బిడియం విడిచి పిలచాను; వలచాను; అవునా

'నా కంత గర్వం లేదు.'

'లేకపోతే తెచ్చుకోండి: నన్ను చూచిఅయినా నేర్చుకోండి. నాకు నేను అందగత్తెనని ఎంత గర్వ మనుకున్నారు? అందానికికాని, ఐశ్వర్యానికికాని నా కాలిగోరికి సరిపోయేవారు, ఈ ఊరిలో ఎవరున్నారు?'

'అవును, ఉండరు.'

'ఒకవేళ ఉంటే. మీరు నాకోసమనే ఉండరు'

'అది నేను ఒప్పుకోను, నీతిప్రధానంగాని'

'బూతుకు కూడానా? మీ బులిబుచ్చికాలు నమ్మే అంత సంగనాచిని అయితే, మీరాడేమాటే నేపాడేపాట అయ్యేది . . . అప్పుడు మీరు, మనసులో అంచనా వేసుకున్నందుకు సరిగా మాటాముల్లే కట్టుకుని రొండోకంటివాడికి తెలియకుండా యింటిలోపాపలను యింటిలోనే విడిచి, మీ వెంటబడి, మీరు ఎక్కడికివెళ్ళితే అక్కడకువచ్చి తాళికట్టని - తలుపుచాటు - కాపురం చేస్తూ, మీరు రమ్మంటే రావడం, పొమ్మంటే పోయే చోటు లేకపోయినా పోవడం. . . అదేనా మీరు నేర్పే నీతి?

'నీవు పొరబడుతున్నావు. . . నీమీద నాకు పవిత్రమైన ప్రేమ.'

'ఒళ్ళు తెలిసే మాట్లాడుతున్నారా. . . యింకా నిద్ర లోకలవరింతలేనా ? మీరంత పవిత్రమైన ప్రేమ ఉన్నవారని తెలిస్తే, మీ చాయలకే నేను రాకపోదును : అదంటే నాకు అసహ్యం'

'ఆ-హా. . .'

అవును. భార్యకు భర్తమీద, భక్తునికి భగవంతుని మీద . . ఆలాటి అనురాగం పవిత్రమని అంటారేమో; అది నాకు ఏలా తెలుస్తుంది. భర్తలేడు. భర్తలేకుండా భార్యాత్వం నానొసటను విధిగా వ్రాసిన భగవంతుడు . . ఉండీలేడు."

—చీకటి తప్పుకు వెంపరలాడే ఒప్పుల కుప్పలందరూ తెచ్చుకునే సాకే, ఆమెకూ చిక్కిందని, నా వెనుకటి అనుభవాలను పోల్చి చూసుకుని, నాలో నేను నవ్వుకున్నాను. అది ఆమె ఏలాగో కనిపెట్టింది. మళ్ళా అందుకున్నది.

'అందుకనే మీరు అనుకుంటున్నారు. ఆ అగచాట్లే నిజమై, ఎందుకూ కొరగాని వాడే నిజముగా మగడైతే, ఎందుకు తను మనసిచ్చినవానితో లేచిపోరాదూ అని, అంతేనా ? మీరు కాదని మోరాయించబోకండి.

'నేను ఎందుకు ఎవరితోనైనా లేచిపోవాలి ? . .

. . 'మీ మునసబుగారికి, మా అక్కయ్యను మొదటి మనువుకు యిచ్చారు : కాపురం లేక వయసు గడపలేక, ఆమె ఆయేడే మా పాలెగానితో మరో తాలూకాలో కాపురం పెట్టింది. కడుపు ఓనాడు నిండనీయండి నిండకపోనీయండి.

కరువుదీరా మగడంటూ ఎవడో ఒకడు దొరికినదే చాలు పది వేలనుకున్నది. దాని మానాన అది సుఖపడుతూంది. అంతకు మించిన నోములు నోయలేదు : బూతులో నీతి నిలుపుకుని ఒకడినీడనే ఒదిగి ఉంది.

'మా బావకు నన్ను కట్టబెట్టారు : మా వాళ్ళు అంతా సిద్ధమే . . అల్లుడినోట శని ఉన్నదని మావాళ్ళకీ ఊరివారికీ తెలిసినా, ఆ స్తిచూంసి అది పరాయిగా పోకుండా నన్ను ముందుకు త్రోశారు.

'నేను మరో - మరో దాన్నయితే, తిండీ తిప్పలూ తినక, యేడ్చి, అందరినీ యేడిపించి, ఏ నూరో - గోరో చూసుకుంటానని హాంగామాచేసి, కొంపంతా ఓ కొలిక్కి తీసు కురావలసింది. కాని పెళ్ళిమాట వినగానే ఎగిరి గంతేసినంత సంబరపడి సై' అన్నాను. ఇంకా ముహూర్తం ఎన్నాళ్లో ఉన్నా ఆవాళనుంచే అక్కయ్య నగలన్నీ పెట్టుకుని, కట్టినకోక కట్టకుండా దాని చీరలన్నీ కట్టుకుని, నాఅంత సిగ్గుమాలిన శిఖండి యింకొకతె లేదన్నంతగా తయారయినాను: అవును. నాదేం పోయింది ? నలుగురూ నన్ను చూసి నవ్వితే, ఎందుకో తెలి యకపోతేనూ నేను బిడియపడటం. అయినా, నవ్విన నాపసా నెవతె మాపరగణాలో అన్నిటిలో నన్నుమించే దొరసాని ? . .

'లోకానికి విజ్ఞాననేత్రాలేకాని, అవసరం వచ్చినపుడు అసలున్న కళ్ళు మూసుకుపోతాయి. అది, నా వంటిదానికి ఎంత ఉపకారం ? అందరూ అన్యాయం అని నా పెళ్ళికి అడ్డు

పడి చెడగొడితే నాకు యింత న్యాయం ఎన్నటికన్నా జరగ డానికి వీలుంటుందా ?

'లోకం ఏ మనుకుంటుంది, ఏం-ఉంటేనేం ఏం-లేకపోతే నేం. యేడుతరాలు గడచినా తరగనంత సంపద ఉంది. పిల్ల సుఖపడుతుంది. అదంటే, మొసలుకునే నేర్పులేక అలా అధ్వా న్నమై పోయింది కాని ఇది తెలివిగల బిడ్డ! ఇంతకూ, దానికీ, అదృష్టం ఉండి నిండిన యింట మెలగవలసిన యోగం, క్రోసుకు వస్తూండబట్టే, ఆ పెద్దదానికి ఆలా పోయేకాలం వచ్చింది. ఏ దైవమో తిన్నగా చూస్తే, దానికి కడుపున రెండుకాయలు కాచి . .

' . . నన్ను నవ్వనీయండి. ఇప్పుడా సంగతులన్నీ తలచు కుంటే, ఉక్కిరి బిక్కిరిగా చక్కిలిగిలపుతూంది. నా కడుపున కాయలు కాయడం . . లోకం కళ్ళుమూసుకుని, అక్కరలేని అబద్ధాలు ఆడుతుంది: దైవం తలవని తలంపై అనుకోనివి కూడా నిజం చేస్తాడు. ముసలం కిసాలయించితే. . ఆ మగనితో నాకు నెల మసలడం . .

'ఆయన ఎన్నడూ నా జోలికి రాడు : ఎద్దల్లే పొలం దున్నితాడు. మునసబీతో పొద్దస్తమానమూ వేగి, మొద్దల్లే నిద్దర పోతాడు. ఆ పోడిమేమేమిటో యెరుగని పుటక; అది అందరూ ఎరుగున్నదే.

'అందుకనే నేను తొలిసారి నీళ్ళోసు కున్నానని తెలియ గానే, ఊరు అట్టుడికినట్టుడికిపోయింది. ఎవరా ఆ రాయడు అని ఆసామీలందరూ అంచనాలు వేసి చూశారు. అంతు

క్క లేదు. నన్ను నిలవేసి. . . 'ఎవడే నిన్ను నిలువుదోపిడి ;సింది?'. . అని అడగడానికి ఎవరికీ నిబ్బరం చాలలేదు. ఇంటి యనకు ఆ గొడవే పట్టించుకోనవసరం లేదు.

'లేకపోతేమానె. . మనిషైపుట్టిన తరువాత, ఆ మాత్రం భిమానమన్నా ఉండకూడదా అంట? అబ్బో! ఆ విషయంలో ర్మరాజు; చేతగాని మగడు ఏమో చేశాడని వెనుకటికి ఓ 'మెత ఉంది. కాని అందరూ ఆలాటివాళ్లు ఉండరు, అందు ే మామాము: — సరి నా యిల్లు బంగారంగానూ..నన్ను ంచ్చింది ఎక్కడో పరాయిచోటకాదు. సయామూ మేన ామకే అని చెప్పుదామని మొదట అను కుంటూనే అది ౩లి ఎక్కడో ఎత్తుకున్నాను. అంతలో ఉంది నా తెలివి:— అబ్బ! నవ్వకండి కొంటెతనం చేస్తే నా మీద ఒట్టుసుమండీ. కలండి, మాట రానీయకుండా చేస్తే మీతో ఇక ఎన్నటికీ ాటాడను. అమ్మ! అశే ఉహుఁ. ఎప్పుడూ 'మీకు అదే థి! . .అదే మా ఆయన కుంటేనా అందులో వీనపాలైనా..

పల్లెటూరి పడుచుకు అంత ప్రౌఢ తనం..అలా పలుకు ంటే వగలై చిలికే రసాలు, నేనెలా వదలగలను, ఏనాటి ణ్యఫలముగానో చేజిక్కిన నిధానాన్ని? కాని ఆమె కాదు. ప చిక్కింది బలిమితో బలవంతముగా నైనా మరోమారు ంచుకోవాలని పెనగులాడినా ప్రయోజనం లేకుండా చేసింది ప్పతూ ఎంత ఆగడమైనా చేయగలదు; నన్ను నవ్వించ గలదు,

.. మా మామ, అందుకుమాత్రం దేవు ? వంటి వాడే నండీ, ఏ మాట కామాట చెప్పాలి. ఎవరు ఎంతగా అయినా యెద్దేవా చేయనీండి : మొగంమీదనే వరుస. పరాచకంగా ఎన్నైనా అననీయండి. ఆయనకు నా విషయంలో చీమైనా కుట్టదు : మాయ లేదు. మర్మం లేదు.'

'ఇంకా పొగడు ..

'తప్పు లేదు. లేనిది అవునంటే అది కాని : .. ఆయన గుణాల కేం'

'అది తప్ప' ..

'అలా వెక్కిరిస్తే చెంపమీద ఎరుపు చెరగనీయను. నా చేతి చురుకు రుచి తెలుసునా'—

'రుచి మరిగాను గనుకనే :

'ఇక మరచిపోండి. యీ రవంతసేపూ మాటకు అడ్డం రాకండి. కథ చాలా లేదుకాని మీకు వేళమించుతుంది. బుద్ధిగా మంచి బాలునివలె చెవులు దోరచేసుకుని నేను చెప్పే దంతా వింటే చివరకు ఏదో అప్పటికి నాకు తోచింది మీకు...

'నీ దయ...'

"అలా గుర్రుం దిగండి, గడుసు తనానికి పోక: —ఊం మా ఆయన లాగానే నేనూను : మనసులో ఒకటీ. మాటా డేది ఒకటీ కాదు, చెప్పేది ఎంతో, చేసేది అంతే. నేను చిన్న ప్పటినుంచీ కూడా అంతే.

‘ఎవ రేమనుకుని పోతారో అని చీటికీ మాటికీ వెనుదీసే ఘటాన్నే అయితే, నే నీపాటికి యిలా ఉండేదాన్నా ? యింత నిభాయించుకుని వచ్చేదాన్నా ? స్తంభంచాటు రంభనుకాను. అన్నింటికీ చాలిన దాన్ని గనుకనే అమ్మా నాన్నా అంకెళ్ళు నొక్కుకుని ఊరుకున్నారు: అంతకన్న ఏమన్నా అంటే నే నూరుకోనుగదా ? అమ్మమ్మ ... ఏళ్ళువచ్చినదాన్నిగదా, ఏమన్నా అది నామీద తిరగబడవస్తుందా అని మా పాపడు పోరుపట్టి ఏడుస్తూంటే తొట్టె కదిలిస్తూ శాణాతనంగా ‘ఎవరికిపుట్టిన బిడ్డరా ఎక్కెక్కి ఏడుస్తూంది’ అని అక్కసు వెళ్ళబోసింది. మా పెద్దవాడి పుటకలకి అందరూ ఆ ముసలి దాన్ని ముందుకుతోసి, ఆమాట కాస్తా అనిపించారు. ఆసంగతి నాకు తెలుసును. ఆపాళాన నేను ఆమెమీద విరుచుకుపడ్డాను. ఝుంయ్-ఝుంయ్ మని ఎవరూ నోరెత్తకుండా పట్టుకు దులిపి-దులిపి వదలిపెట్టాను. కుక్కిన పేనుల్లాగా ఎవరిమానాన వారు తప్పుకున్నారు.

‘చెప్పిచెప్పి తగులుకుపోయిందని శాస్త్రం ఉందిలెండి వెనుకటికి: నా తప్పేమి లేదు. అప్పుడే ఆలా అనుకునే, ఆ పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను. అక్కయ్య ఎందుకు లేచిపోయిందో అందరికీ తెలుసును; దాని మీద ఎవరూ జాలిదలచరేం ? నిజంగా అది నాకన్న నిష్కల్మషమైన మనసుది, మొదాటనే తగినవాడిని చూసి, చేస్తే వంచినతల ఎత్తకుండా దానికాపురం అది చేసుకుంటూ బ్రతికేది. ఆలాకాదని ఆస్తికోసం ఆశపడి, ఈ అర్జనుడికి దాన్ని అంటగడితే ఏలా తెల్లవారను ? మొగు

గా ఉండీ ఒకటే. లేకా ఒకటీ అయితే, నగా-నాణెం చూసు
కే కడుపు నిండుతుందా? ఎందుకు మళ్ళా కన్నతల్లీ
డీని?... చాటూ మాటూ అంటూ దానికి సరిపడదు.
కని మనసుకు వచ్చిన వానితో ఢంకామీద దెబ్బతీసి
పోయింది... ఇక్కడనుంచి లేచిపోయింది. అక్కడ అదీ
మా సుఖంగా ఓయింటివాళ్ళై చిలకాగోరింకల్లాగా చూడ
చ్చటగా ఉన్నారు.

'...అక్కర్యేకాదు. ఎవతె మా ఆయన్ను చేసు
న్న ఆ పని చేయవలసిందే. అంతకన్న మరోదారి ఏముంది?
సన పుణ్యం కొద్దీ ఒకవేళ నేనుగాక ఆయనలాగానే ఏ
మీ లేనిదానికి పుస్తెకడితే అప్పుడు యిద్దరూ తలో మూలా
ఉండి, కొంగజపం చేస్తూండేవాళ్ళు. అయినా అలాటి
ళ్ళ..అసలు. ఆయనకు పెళ్ళి ఎందుకు?..

'అందుకనే మావాళ్ళు, మా అదుర్దా పడ్డారు మొద
లో; ఏవేళప్పుడు యిల్లు నాలుగుమూలలూ చక్కబెట్టుకుని
డినో తీసుకు ఎప్పుడో అప్పుడు పుట్టి ముంచుతాననుకుని:
ంమం ఏమారకుండా, ఎంతమంది నాకు కాపలా! నేనేం అంత
వి తక్కువదాన్నా! వీళ్ళకు అసలు నా మనసులో ఉన్న
మో అంతు చిక్కనిస్తానా?

'నే నెందుకు లేచిపోవాలి? నాకు యిక్కడ ఏం లోపం
న్నీ విడిచి ఏ దేశాలో పట్టిపోతే, యింత వైభవం ఉండేదా?
ల్లు నాది. యింటి ఆయన నావాడు. యిక్కడ ఉంటే నా

యిష్టం వచ్చినట్లుంటాను. యిల్లన్న తరువాత మరి పిల్లా మేకా ఏమీ లోటులేకుండా ఎవరో ఒకరు చూచుకుపోవాలిగద. ఆయన కడుపులో చల్ల కదలకుండా అంతశ్రమా నేనే పడి ఆయన వంశం నిలవ బెడుతున్నాను. నిజంగా మావాళ్ళకే ఆ యింగితం ఉంటే, రోజూ దీపం పెట్టేవేళకు నాకు చెయ్యెత్తి దణ్ణాం పెట్టాలి.

‹అక్కయ్య బ్రతుకలా పాడుచేశారనే కచ్చ కొద్దీకాదు నేనిలాచేయడం:అందరికి బుద్ధులునేర్పే అంతటిదాన్నా నేను?నన్ను చూసి ఎవరన్నా బాగుపడితే..నా లాటివాళ్ళు...నాకు అదే పదివేలు.ఆమె పట్టిననోము లోకమంతా పట్టింది అన్నట్టు వ్రతము చెడదు...ఫలం ఎప్పుడూ దక్కుతుంది.

‹ఇంతా విన్నారుగదా? యిప్పుడు చెప్పండి జవాబు, నేను అడిగినదానికి? ఎందుకు లేచిపోవాలి? అవతల వాడు యింద్రుడైనా చంద్రుడైనాసరే పోయి అవతల యింతకన్న బావుకునేదేముంది? మీ మీద కోపం లేదు. మీరేదో లోక రివాజు ప్రకారం అనుకున్నారు. అన్నీ ఉన్నదానికి మన అదృష్టం కొద్దీ అంటసా అయినాముకదా. అది అంతా మనచేతిలోది: ఎలా ఆడిస్తే అలా ఆడుతుంది. తప్పకుండా వెంటాడుతుంది. మనల్ని చూడగానే కీలుబొమ్మయి పోయింది. సొమ్మంతా కట్టుకుని...రమ్మనకముందే రానీకపోతే విడిచి బ్రతుకలేనని బతిమాలుతుంది. మనమే ఆమాటలన్నీ అంటే, దానికి మమత మరీ చెలరేగి కన్నూ మిన్నూ తెలియక...

'కాదనకండి. అన్నా నేను నమ్మను. కోరి, ఒక్కసారి కూడితే వారు వీరవుతారని సామెతలేదూ? నాకు తెలియవూ మీ వగలన్నీ? నాచేత చల్ మోహనరంగా అని పిద్దామను కున్నారు. అనేదేనాఅంతటి రాలుగాయికాని దేవతే అయినా, మన్మధుని మించిన సరసుడు మనసిచ్చి నందుకు మాటదక్కించుకో వాలంటే, ము.దు. మాట దక్కించుకో వద్దూ. అవునండి నేనే యింతటి ఆసామీ భార్యనుకాక ఏ కూలినాలి బికారినో అయితే నజరుగాఉండి. నచ్చితే పిలిచో. పిలిపించుకునో...అందుకు మీకు తోచిన విలువయిచ్చి, తొలగమనేవారు. మెడను కట్టుకు ఊళ్ళవెంట ఊరేగేవారా? అది లాభసాటి బేరంకాదు. ఇది అయితే మీకు మరియాద. ఊరిమీదికు పోయిన ఉద్యోగి ఉత్తచేతులతో తిరిగిరాకుండ కొత్త పిట్టనోదాన్ని పట్టుకువచ్చాడంటే...వీరెంత ఘనులని...నలుగురిలో మీకెంత మరియాద?

'అన్నీ తెలుసును ఔనసండి. కాదనండి, మా బాగామెను : అందరికన్నా, మీరేం కొండదిగి రాలేదు. దిగివచ్చినా ఇంతకుమించి వచ్చేదీలేదు.

'.. ఇది మీకు కొత్త. నాకు కాదు. అందుకూ అలుకయేనా? అవును మరి. మీరే, నేను మొదాటకోరిన వారైతే మీ మగసిరి కెంతటి బిరుదు? పతివ్రతను పాడుచేసిన గౌరవం వెనుకనే యెవరో తన్నుకు పోయిరి, మీకు దక్కకుండా. అప్పుడు రాకపోతిరి. పోనీ, అయినా... ఆ కొత్తమోజులోనైనా ఇంతే నేను మీతో లేచి వచ్చేదా నననుకున్నారా? ఎన్నటికి... ఉహుం...

‹ఎవరూ నాతో యింత నాటక మాడలేదండీ! ఏదో రావడం, ఆవేళకు నాతో అలసి సొలసినందుకు అదే పనివేలను కుంటూ, అలా ఎవరిత్రోవను వారు అతిఆశకు పోకుండా... అడపా దడపా...అదైనా యిందుకోసమనికాకుండా ఏదోమళ్ళా అల్లా కలసివచ్చినప్పుడు ఎప్పుడైనా...

‹అలా ఉంటే కలకాలమూ మనసులో నిలిచి పోతారు. కలిసి ఉంటే మూడో నాటికి మొగం మొత్తదూ ?...

'మా పాప తండ్రి...మా హేమను కన్నవారు, వారిద్దరూ...మీకు తీసిపోయినవారుకారు. మీ ఛాయాలోనే మీలాగే వచ్చారు; వచ్చినందుకు దైవం తలచినటులుగా వరాలిచ్చారు. అదీ ముచ్చట ...

‹మరి, యీసారి పురుడు పోసుకున్న తరువాత, పేరేం పెట్టమంటారు ? భారసాల చేసుకునే నాటికి కబురు పంపుతాను. ఎంతతీరని తొందరపనులున్నా, మీరు వస్తారు కారూ ? బదిలీ కాకుండా మావాడనే యేలుతూంటే ?...

‹కథ వింటేనే కడుపునిండుతుందా అని, మళ్ళా అందు కోసం మారాంచేసినా...అంతే. ఇకచాలు.

‹నాది కడుపునిండినబేరం. ఎందుకు అలా నేను ఎవరి తోనైతేమాత్రం లేచిపోవాలి? నాకుయింతకన్న ఏంకావాలి?»

మెలకువ తెప్పించి నన్నింత చులకన చేసింది : ... కాని యింకా యెన్నడోగాని యెన్నటికైనా యేమో రాని కాలం ... కథలో గడపకుండా కలగననిచ్చినా, కొంతమేలే ! కాని ఆమె మాటలన్నీ నిజంగా నిజమనేగా ... నాకు చేతగాని తనానికికోపం...